

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (37.rész)

XXXVII. Nagyhungária

Meg kell emlékezni arról a Nagyhungária nevű országról, ahova IV. Béla királyunk 1235-ben egy Julián nevű domonkos-rendi barátot és három társát azért küldötte el, hogy az ott visszamaradt rokon-törzseket felkeressék. Ezt a földet a vogulisták tévesen nevezték el Nagy-magyarországnak, mert ilyen nevű ország csak egy volt, a Kárpát-medencei Magyarország. Úgy látszik, hogy IV. Béla a már felrémlt mongol veszedelem elhárítására az Ázsiában visszamaradt rokon törzseket is fel akarta használni. A kárpáti Magyarország területén még bőven volt föld ilyen nagyobb arányú telepítésre is. Julián útját egy Richárd nevű szerzetestársa írta meg. Eszerint négyen indultak útnak, de kettő nem bírva a fáradalmakat, félútról visszatért, a harmadik belehalt a nélkülözésekbe. Julián pedig egy szaracén, vagyis mohamedán pap szolgálatába állott és így azzal eljutott a Volga melletti Nagybulgáriába, ahonnan a dunai bolgárok származtak. Itt találkozott egy hungár asszonnyal, aki útbaigazította. Így jutott el Nagyhungáriába, az akkori és a mai Baskíriába. Richárd szerint „ott megtalálta őket a nagy Ethil (Volga) folyó mellett, kik őt látva, s hogy ungar, megértve, megérkezten nem kissé örvendének. Körülhordozván őt házanként és falvanként s keresztény véreiknek királyáról és országáról híven tudakozódván. És bármit akar nekik a hitről és egyébről előadni, a legszorgalmasabban hallgatják vala, mivel nyelvük teljességgel ungar vala és megértették vala őt és ő azokat. Pogányok, Istent nem ismernek, bálványokat sem imádnak. Földet nem művelnek, hanem lovakat nevelnek. Lóban és fegyverben bővelkednek s a hadakozásban nagyon vitézek”.

„A tatár fejedelem szomszéd velük. De ezek a tatárok hadakozván velük nem győzhették meg őket hadban, sőt az első csatában ők győzték le azokat. Miért is társaikká és feleikévé választák őket s így egyesülve 15 országot pusztítottak el egészen”.

„Az ungarok ezen földén találkozott Julián tatárokkal és a tatár fejedelem követével, ki is azt mondta, hogy a tatársereg, amely akkor oda ötnapi járásföldre vala, Németország ellen akar menni, azért más sereget várnak vala, amelyet a fejedelem a perzsák pusztítására küldött.”

Földrajzilag ez a terület a mai Baskíriának felel meg, az ott lakó ungarok neve alatt szereplő nép pedig magát a baskír népet jelentette, amelyiknek neve e két török szóból van összetéve: „bas” jelentése magyarul: őt, a „gur” vagy „gár” pedig magyarul néptörzset, népcsoportot jelent. Basgur, baskír tehát őt néptörzset jelent. Ezek a törzsek a hódító magyar törzsekből szakadtak le ismeretlen időben és húzódtak fel észak felé, Nagybulgária mellé. De a Kárpát-medencébe került magyar törzsek emlékezetében elevenen élt még IV. Béla korában is az a hagyomány, hogy közülük egy tekintélyes nép leszakadt, sőt arra is emlékeztek, hogy ez a leszakadt rész merre lakik. A legújabb híradás szerint ezeknél ma is megvan a Jenő (Jeney) és a Gyarmat (Jurmati) nevű törzs, amelyek a honfoglaló két törzset is alkották. Ez a tény azt bizonyítja, hogy e két törzs egy része eljött Árpáddal a mai Magyarországra, a másik része pedig visszamaradt Ázsiában.

Ezek a törzsek tehát török nevű és törökfajú katonanép volt. Még a tatárokat is legyőzték hadban. A vogulok azonban szegény halász, vadász, vadgyümölcsöt és magvakat gyűjtő nép volt, amelynek a kutyáján kívül semmiféle háziállata nem volt és ma sincs. Legkevésbé lehetett lova. Két-három sátorból álló telepeiken éldegélnek ma is egymástól kétnapi járóföldre. De mindezekkel a vogulista tudósok nem törődve, ezeket a Juliántól felfedezett baskírokat a vogulokkal azonosították, nyelvire nézve is azt állítva, hogy Julián idejében ezeknek a nyelve még finnugor volt, csak később lettek török nyelvűek, mert Julián csak úgy érthette meg őket s azok őt, ha ezen a mai

finn-ugornak minősített magyar nyelven beszélt hozzájuk.

Baskíriában ugyan nem jártam, de egy igazi baskír emberrel Tagán Galindzsán-nal találkoztam. Ez orosz ezredes volt az első világháborúban és utána, mint volt hadifogoly végleg Magyarországon telepedett le. Először dr. Györffy Istvánnál, a Néprajzi Múzeum igazgatójánál találkoztam vele. A bemutatkozásnál meg is jegyeztem, hogy milyen ismerős az arca. Tiszta törökös típusú, magyar arca volt. Meg is kérdeztem tőle, hogy a baskír nyelvben vannak-e nyomai a vogul nyelv hatásának? Azt felelte, hogy ezt már mások is megkérdezték tőle, sőt olyan biztatást is kapott, hogy írjon a baskír és a vogul nyelvek rokonságáról. De ő minden ilyen biztatást elutasított, mert a baskírok nem csak nevükre, hanem nyelvükre és fajtájukra nézve is mindig törökök voltak és ma is azok. Tehát a baskírok akkor is törökök voltak, amikor a hódító török, később magyar nevet felvett nép kötelékében éltek és onnan kiváltak, mert az a nép is törökfajú és nyelvű nép volt, amelyből kiváltak. Ez pedig a hódító magyarság volt. De perdöntő e kérdésben az is, hogy a visszamaradt magyarok nyelve „teljesen ungar vala és megérték őt és ő azokat”. Milyen nyelv volt az az ungar nyelv?

Mindenesetre olyan, amelyet a baskírok, mint anyanyelvüket beszéltek, de ezt a nyelvet Julián is beszélte, mégpedig már a jelenlegi Magyarország területén. Ez az azonos nyelv volt közvetítője és egyúttal a rokonság bizonyítéka is a baskír és az ungar nyelv között. Melyik nyelv volt Magyarországon az ungar nyelv? Az ősnépé, a meghódított szolganépé nem, mert éppen IV. Béla oklevelei szerint is a meghódított nép nyelvét „vulgarisnak”, azaz a köznépi nyelvének nevezték a Kárpát-medencében. Tehát akkor csak a hódító katonanépnek lehetett a nyelve az ungar, a hun-gár, a hun, mert a hódító magyarokat nevezték hungárnak, az országot pedig róluk Hungáriának. Ezeknek a hungároknak a nyelve IV. Béla korában még török volt, amint a baskíroké ma is az, azonban a magyarországi hungárok később átvették a meghódított őslakosság nyelvét, a saját töröknyelvüket pedig elvesztették, amint erről már írtam.

Azt hiszem, hogy e kérdést teljesen tisztáztam és ezt a megállapításomat olvasóim is elfogadják.

XXXVIII. A magyar nép harca a létéért és függetlenségéért az új hazában

Szent István valósággal fanatikusa volt annak az elgondolásának, hogy népe fennmaradásának biztosítékát csak abban látja, ha a szomszéd Németországgal végleg ki tud egyezni a békés egymás mellett élés tekintetében s népét a nyugati kereszténység nagy családjába sikerül felvételni. Az így kialakuló baráti légkör fogja megszüntetni a fegyveres mérközéseket a németekkel. Ezért a magyarság még területi áldozatot is hozott, amennyiben a Lajta és az Enns folyók közti területéről a németek javára lemondott. Melk osztrák városkában az ősi apátság kolostorába vezető úton egy kőoszlopra szerelt táblán egy felirat olvasható, amely magyarul ezt jelenti: „Melk, a közép-korban Molknek hívták, a magyarok határvára volt 906-984. Hohenstaufi Henrik herceg foglalta el tőlük, aki később császár lett”. Az igazság az, hogy a németek nem fegyverrel vették el a magyaroktól, hanem őseink a béke és barátság reményében önként ültették ki ezt a területet. Hohenstaufi Henrik pedig azonos Szent István sógorával, Gizella királyné fitestvérevel, aki II. Henrik néven tényleg császár lett. Ugyanakkor a Fischa és a Lajta közti terület Gizella királyné hozományul kapta. Ehhez a politikai elgondoláshoz Szent István annyira ragaszkodott, hogy a krónikásainktól Koppánynak, pogány lázadónak nevezett nagybátyját, valóságban a keresztény Mihályt legyőzve négyfelé vágatta, fiának, Vazulnak pedig a szeméit kitolta s fülébe ölmet öntetett, hogy az uralkodásra alkalmatlanná tegye. A másik nagybátyjának, Szár Lászlónak fiatal korú fiait, Endrét, Bélát és Leventét ugyanakkor száműzte az országból, mert ezek mindnyájan nem németbarátok voltak, nem a nyugati, vagy is a német császár támogatásában bíztak, hanem a keleti, vagyis a görög császárában.

Ezért száműzött unokaöccseit még akkor sem engedte haza, amikor Imre fia halála után, Árpád férfiágából utódja rajtuk kívül más nem is lehetett. Így esett utódjelölési elhatározása Péterre, aki nővérenek és a velencei dogénak, Urzeolo Ottónak a fia volt. Itt is mellőzte az Árpád-háznak a vérszerződésből eredő családi jogát. Miért tette mindezeket ez a hideg agyú, kemény egyéniségű és tiszta látású politikus? Azért, mert Magyarország létének veszélyeztetése nélkül nyugat felé csak békés politikát folytathatott. A nyugati keresztény népek nagy közösségébe való belépés egyedüli feltétele az azonos vallás volt, amelynek a nyugatrómai, vagy is a német császár éppolyan elkötelezett terjesztője és védője volt, mint maga a római pápa. Csak így érthető meg mindaz, amit Szent István tervei végrehajtásakor a nemzeti hagyomány és jogfelfogás ellenére cselekedett. A legfőbb törvény csak a nemzet létének és boldogulásának biztosítása lehetett.

Miben tévedett hát Szent István? Abban a jóhiszemű feltevésben, hogy a német szomszéd is ugyanúgy gondolkodott, mint ő. Pedig ez a történelem folyamán sokszor nem a bölcsességből, hanem csak a kemény leckéből tanult. Nála a hatalom vágya, az anyag megszerzésének lehetősége sokszor elfeledtette az okos megfontolást. Pedig ez a tulajdonsága sokszor okozott neki nemzeti katasztrófát. Míg a sógor volt a német császár, nem volt baj, mert rokoni megértéssel voltak kölcsönösen egymás iránt. A magyar király még fegyveresen is támogatta a német császár némely vállalkozását. De amikor a császár sógor 1024-ben meghalt s a koronáját II. Konrád örökölte, a német politika azonnal visszalendült a hódító, más népeket hatalma alá törő gyakorlatához.

Az ellenségeskedést a németek kezdték. A szomszédos bajor földről bebecsaptak az ország nyugati részeibe. Természetesen a magyar határőrség sem volt rest a kölcsön visszaadására. Azon kívül, Konrád császár még ugyanazzal a körülkerítő politikával is kísérletezett, amellyel annak idején Nagy Ottó császár is megpróbálkozott. Baráti szövetséget akart kötni a keletrómai császárral a magyarok ellen. Tisztán a maga erejére támaszkodva, nem mert beleharapni ebbe a könnyen visszaütő kísérletbe. A magyar harci eredményeket nem lehetett lebecsülni. Követségbe küldte tehát Konstantinápolyba az egyik bizalmas emberét, Werner strassburgi püspököt 1027-ben. Ez nagy kísérettel el is jutott a magyar határig, de Szent István értesülve a püspök küldetésének titkáról, az átutazási engedélyt megtagadta. Természetesen a németek ezt is nagyon felfújták, mert ürügy kellett ahhoz a hadjárathoz, amelyet Konrád császár már régen elhatározott. A német önértet is fel kellett tehát piszkálni, hogy a birodalmi rendek a háborút elhatározzák. A német hadsereg 1030-ban át is lépte a magyar határt Moson irányában, hogy a Duna jobb parti részén vonuljon Esztergom felé. Ugyanakkor a cseh sereg Bratiszláv herceg vezérletével a Duna bal partján vonult fel. Ez el is jutott a Garamig pusztítva és rabolva, de a német hadsereg megrekedt a Rába vonalán, mert a magyar derékhad az átjárókat sikerrel megvédelmezte.

A császár támadása tökéletesen kudarcba fulladt s kénytelen volt szegényszemre visszafordulni. A már megtört német sereget a magyar főszereg teljesen szétszórta és Bécset is elfoglalta. A császár sereg nélkül, a magyar előcsapatoktól űzve menekült az altaichi kolostorba, onnan pedig a Rajna vidékére. Szent István azonban nem rohantatta le hadával Németországot, őt hódítási cél nem vezette. Csak azt szerette volna elérni, hogy országát nyugat felől háttámadás ne érje. Ezért békét ajánlott a németeknek. Ezt a császár fia és teljhatalmú megbízottja, Henrich bajor herceg el is fogadta. A Lajta és Fischa közti rész végleg Magyarországgá lett, a Dunától északra pedig, a Morva folyó jobb partvidéke, a Thaja torkolatáig, szintén magyar uralom alá került. A nagy király haláláig 1038-ig béke is volt a németekkel, de Szent István utódjának, Péternek idejében a német császár újra beleavatkozott hazánk belügyeibe, hogy régi álma – Magyarország leigázása – végre sikerüljön. Nem sikerült.

(folytatjuk)